De ce eu cred că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11024.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.13-18; Ioan 14.1-3 „(14:1) Să nu vi se tulbure inima; credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine. (14:2) În casa Tatălui Meu sunt multe locuinţe. Dacă nu ar fi aşa, v-aş fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; (14:3) şi, dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, vin din nou şi vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.“; Mattei 24

> **1 Tesaloniceni 4.13-18:** Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei care au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, tot aşa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, deci, unii pe alţii cu aceste cuvinte.”
>
> **Ioan 14.1-3:** Să nu vi se tulbure inima! Voi aveţi credinţă în Dumnezeu, aveţi credinţă şi în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuinţe. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, voi veni din nou şi vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi.

Introducere

Credincioşii pot să discute cu înflăcărare, când este vorba de momentul răpirii. Poate ea cu adevărat avea loc în orice moment, sau trebuie să mai aibă loc anumite lucruri? Scopul acestui articol este să prezinte foarte pe scurt unele puncte esenţiale, care cel puţin scriitorului articolului îi face imposibil să creadă că răpirea credincioşilor va avea loc după necazul cel mare sau să creadă o doctrină potrivit căreia răpirea şi arătarea Domnului Isus în putere şi mare slavă pot avea loc în acelaşi moment.

Mai întâi o întrebare

Mai întâi doresc să spun tuturor acelora care cred că răpirea va avea loc după necazul cel mare, ca ei să redea un verset biblic prin care să susţină afirmaţia lor. Căci acelaşi lucru îl cer şi ei de la aceia care cred că răpirea va avea loc înainte de necazul cel mare. Dacă însă ei sunt sinceri, vor trebui să recunoască, că nu este nici măcar un singur loc pentru această afirmaţie. Totodată recunosc însă, că şi toţi aceia, care cred că răpirea va avea loc înainte de necazul cel mare, nu pot să citeze un loc biblic care să vorbească direct despre aceasta. Deci ambele părţi se bazează pe deducţii şi interpretări cu mare băgare de seamă a textului biblic. În treacăt spus, nu există nici un text biblic care să vorbească direct despre Trinitate, şi cu toate acestea fiecare creştin fidel Bibliei ţine cu tărie la existenţa Trinităţii, deoarece mărturia generală a Scripturii este clară în această privinţă.

Se aşteptă venirea Domnului, sau se aşteptă venirea unei catastrofe?

Deci cine crede că răpirea va avea loc după necazul cel mare, trebuie să dovedească de ce noi creştinii trebuie să aşteptăm un lucru aşa de catastrofal cum este necazul cel mare, şi de ce în mod deosebit apostolul Pavel, care a fost aşa de îngrijorat pentru Adunare, nu a pregătit nici măcar cu un cuvânt pe creştini pentru un timp aşa de greu.

Nici Domnul Isus nu pregăteşte pe ucenicii Lui pentru un astfel de necaz, cu excepţia capitolului 24 din evanghelia după Matei, unde este vorba de rămăşiţa iudaică viitoare, ci El îi mângâie îndreptându-le privirea spre nădejdea minunată a revenirii Sale. Când El vorbeşte ucenicilor Săi despre viitor, când El nu va mai fi prezent, atunci El le spune: „Să nu vi se tulbure inima! … Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus.” (Ioan 14.1,2) Domnul Isus promite apoi ucenicilor că va reveni să-i ia la Sine în casa Tatălui. Şi El le spune, că aceasta este ceva de la sine înţeles şi că desigur, El le-ar fi spus, dacă nu ar fi aşa. Ar trebui noi să ne aşteptăm, că El într-adevăr ne-ar fi spus dacă viitorul nostru nu ar fi în fericire la El, dar El nu ne-ar fi spus că

noi, înainte ca El să ne poată lua, ar trebui să trecem printr-un necaz, cum niciodată mai înainte nu a fost şi cum nici nu va mai fi după aceea? Cât de mult trebuie să întristeze aceasta pe Domnul, dacă noi considerăm că El aşa S-a comportat?

Venirea Domnului Isus, ca să ia pe credincioşi în casa Tatălui, era o noutate senzaţională pentru ucenicii care până atunci au crezut că Mesia va veni şi va întemeia Împărăţia Sa pe pământ. Deci ucenicii nu trebuiau să-şi facă nici un fel de griji şi nici să nu fie fricoşi, căci nădejdea lor nu trebuia să fie un Hristos pe pământ, ci că ei sunt legaţi cu Hristos aflat în cer. Ar fi fost revenirea lui Hristos cu adevărat o îmbărbătare pentru ucenici, dacă ei mai înainte ar fi trebuit să treacă printr-un necaz mare, despre care ni se spune că vor fi foarte puţini care vor supravieţui (compară cu Apocalipsa 6-18)? Ar fi fost cuvintele „să nu vi se tulbure inima" cu adevărat încurajatoare?

Când mai târziu Pavel vorbeşte credincioşilor din Tesalonic despre răpire, atunci este ca şi cum el însuşi ar fi auzit cuvintele Domnului din evanghelia după Ioan 14, căci şi el vorbeşte despre răpire şi începe expunerea sa cu cuvintele: „ca să nu vă întristaţi" (1 Tesaloniceni 4.13). Credincioşii din Tesalonic îşi făceau griji mari referitoare la ce se va întâmpla cu cei dragi ai lor care au adormit, dacă Domnul va reveni. Erau alte motive decât acelea pe care le aveau ucenicii în evanghelia după Ioan capitolul 14, este însă interesant, că atât Domnul cât şi apostolul fac aluzie la răpire şi la luarea în casa Tatălui ca mângâiere împotriva întristării (oricare ar fi cauzele care o provoacă). Dar dacă răpirea ar avea loc abia după necazul cel mare, atunci eu nu înţeleg pe Pavel, de ce el ajunge la ideea să ne spună: „Mângâiaţi-vă, deci, unii pe alţii cu aceste cuvinte" (1 Tesaloniceni 4.18). Personal mi-aş dori în acest caz, ca răpirea să fie amânată cât mai mult şi eu să mor în pace, ca să nu trebuiască să trec prin acest necaz îngrozitor.

Este vorba de un necaz special

Cine îşi doreşte să treacă printr-un timp în care pământul trebuie să îndure mânia lui Dumnezeu într-un mod cum niciodată nu a avut loc (compară cu Romani 1.18 „(1:18) Pentru că mânia lui Dumnezeu se descoperă

din cer împotriva oricărei neevlavii şi nedreptăţi a oamenilor, care înăbuşă adevărul în nedreptate.“) – trebuie să fii unul care doreşte să se chinuie singur, ca să doreşti aşa ceva. Într-adevăr, creştinii trebuie şi astăzi să intre în slavă trecând prin multe necazuri şi întristări, dar aceasta nu se poate compara cu ce va fi atunci când Dumnezeu Îşi va descoperi mânia. Când Hristos a fost pe pământ, El a trebuit să sufere multe necazuri, dar erau necazuri din pricina dreptăţii, sau suferinţe din cauza sentimentelor Lui de compasiune pentru alţii, sau suferinţe, deoarece tot timpul El a făcut voia Tatălui. Când Hristos a atârnat pe cruce şi a fost părăsit de Dumnezeu în cele trei ore de întuneric, El a trebuit să suporte mânia lui Dumnezeu. Nimeni nu se va îndoi că între aceste feluri diferite de necaz sunt diferenţe mari. Astfel „necazul cel mare” nu se compară cu acele necazuri pe care şi noi le suferim, de exemplu din pricina dreptăţii. Aceasta devine clar chiar numai prin faptul, că Domnul Isus Însuşi spune, că va fi un necaz unic, cum niciodată n-a fost (Matei 24.21 „(24:21) pentru că atunci va fi necaz mare, aşa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.“). De ce mulţi comentatori trec cu vederea acest fapt?

Nu ar fi fost în 1 Tesaloniceni 4 un moment bun, ca să ne pregătească, cum trebuie să ne comportăm în necaz: cum putem să rămânem credincioşi Domnului, ca să nu cădem pradă fiarei din adânc şi să nu primim pe frunte semnele ei? În loc de aceasta Pavel ne spune în capitolul următor: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5.9), şi: „De aceea, mângâiaţi-vă unii pe alţii şi zidiţi-vă unii pe alţii” (1 Tesaloniceni 5.11 „(5:11) De aceea, încurajaţi-vă unii pe alţii şi zidiţi-vă unul pe altul, după cum şi faceţi.“). Să îndreptţi privirea spre răpire ca mângâiere, cu toate că se ştie că mai înainte trebuie să aştepţi necazul cel mai grav în forma mâniei lui Dumnezeu, aceasta nu este o încurajare! Ori este? Ar fi fost cel mult o încurajare, dacă apostolul ar fi vorbit despre necazul cel mare şi ar fi vestit răpirea ca salvare pentru aceşti credincioşi – şi atunci nu ar mai fi fost la modul general – din aceste împrejurări vitrege. Dar Pavel nu face aceasta.

În cazul necazului este vorba de mânia lui Dumnezeu

De fapt când Pavel vorbeşte despre faptul că Dumnezeu „nu ne-a rânduit la mânie” (1 Tesaloniceni 5.9), din capitolul 1 devine clar ce se înţelege prin cuvântul „mânie”. Acolo se spune în versetul 10: „... Isus, care ne scapă *de mânia viitoare*”. Atunci era pe deplin clar, la ce mânie se referea Pavel aici: era mânia, care în Vechiul Testament a fost vestită mereu şi care a fost numită şi „ziua răzbunării” (Isaia 61.2). Această mânie stătea în Vechiul Testament în mod deosebit în legătură cu „ziua Domnului”, şi tocmai despre această „zi a Domnului” este vorba în capitolul 5 (vezi versetul 4). Este „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16), „ziua cea mare a mâniei Lui” (Apocalipsa 6.17), „paharul mâniei Lui” (Apocalipsa 14.10). Domnul Isus va călca în picioare „teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.15); şi tocmai despre această mânie spune Pavel: „Dumnezeu *nu ne-a rânduit* la mânie”.

Este adevărat că expresia „mânia lui Dumnezeu” este folosită şi pentru relaţia veşnică a omului necredincios cu Dumnezeu, dar cu toate acestea aici (1 Tesaloniceni 1.10 „(1:10) şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.“) nu poate fi vorba de mânia veşnică a lui Dumnezeu, căci fiecare credincios devine eliberat pentru totdeauna de această mânie, atunci când se întoarce la Dumnezeu (vezi şi Ioan 3.36 „(3:36) Cine crede în Fiul are viaţă eternă; şi cine nu se supune Fiului nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“. ; aici mânia *nu vine* ca în 1 Tesaloniceni 1.10 „(1:10) şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.“ , ci ea *este deja* peste cei necredincioşi), dar Scriptura foloseşte această expresie mult mai des ca să descrie timpul când „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi a oricărei nedreptăţi a oamenilor” (Romani 1.18). Ca să poţi recunoaşte ce sens are această „mânie”, de fiecare dată este important contextul în care stă: în 1 Tesaloniceni 5 în context este vorba tocmai despre „ziua Domnului”, care este precedată de judecăţi grele (de mânia lui Dumnezeu). Este fals să deduci că aici este vorba de mântuirea *veşnică*, deoarece cuvântul „mântuire” se întâlneşte în acelaşi verset (1 Tesaloniceni 5.9 „(5:9) pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos,“). Cuvântul „mântuire” are în Scriptură mai multe înţelesuri şi el descrie şi eliberarea şi salvarea din împrejurările pământeşti (vezi de exemplu Faptele apostolilor 2.40 „(2:40) Şi cu multe alte cuvinte

mărturisea şi îi îndemna, spunând: „Salvaţi-vă din generaţia aceasta perversă“.“ ; „*Mântuiţi-vă* din mijlocul acestei generaţii stricate”). Şi aici (1 Tesaloniceni 5,9) acest cuvânt înseamnă mântuire de mânia lui Dumnezeu, care va veni *peste pământul acesta*. Mântuirea veşnică este fără îndoială inclusă în acesta.

Apostolul laudă în capitolul 1 pe credincioşii din Tesalonic, deoarece ei aşteaptă pe Domnul să vină din cer, şi în loc să le îndrepte atenţia, că mai bine ar fi să aştepte mai înainte mânia lui Dumnezeu în necazul cel mare, el le spune, că Isus îi va salva „de mânia viitoare”. Aşa cum am spus, în locul acesta „mânia” nu poate fi locul de destinaţie veşnică a celor necredincioşi, deoarece această mânie nu este descrisă ca „venind”, ci ca aceea care „rămâne” asupra celui care nu se căieşte şi nu crede în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 3,36).

Uneori se spune, că mânia lui Dumnezeu va fi revărsată abia după ce Hristos va fi revenit (deci după timpul de necaz propriu-zis). Prin aceasta se vrea să se acorde valabilitate Scripturii, că într-adevăr noi vom fi salvaţi „de mânia viitoare”, în acelaşi timp tăgăduindu-se că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare. Se spune, că revărsarea mâniei lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu „necazul cel mare”.

Este adevărat că punctul culminant al mâniei lui Dumnezeu va avea loc abia după venirea Domnului. Dar tocmai judecăţile dinaintea venirii Domnului (judecăţile peceţilor, judecăţile trâmbiţelor şi judecăţile potirelor) sunt deja începutul acestei mânii a lui Dumnezeu.

Dacă în Apocalipsa 15.1 „(15:1) Şi am văzut în cer un alt semn mare şi minunat: şapte îngeri, având şapte plăgi, cele din urmă; pentru că în ele este împlinită mânia lui Dumnezeu.“ se spune că mânia lui Dumnezeu se sfârşeşte în aceste plăgi/potire: „Apoi am văzut în cer un alt semn mare şi minunat: şapte îngeri care aveau şapte nenorociri, cele din urmă, căci cu ele s-a sfârşit mânia lui Dumnezeu”, atunci aceste judecăţi ale potirelor, care în mod explicit sunt numite „şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu” şi au loc înainte de venirea Domnului, aparţin mâniei lui Dumnezeu. Şi deoarece cu ele se sfârşeşte mânia, trebuie atunci ca

mai înainte să fi avut loc judecăţi care conţin mânia lui Dumnezeu.

În vorbirea Domnului Isus cu privire la timpul sfârşitului în Luca 21.23 „(21:23) Dar vai de cele însărcinate şi de cele care alăptează în acele zile, pentru că va fi necaz mare în ţară şi mânie asupra acestui popor.“ se spune: „Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele care vor alăpta în acele zile! Pentru că va fi strâmtorare mare pe pământ şi mânie împotriva poporului acestuia.” Aici este vorba într-adevăr de timpul din anul 70 după Hristos, când Ierusalimul a fost distrus, dar tocmai această judecată este o umbră a ceea ce va avea loc în mod desăvârşit în zilele din urmă. Dacă ceea ce a avut loc deja acolo, a avut loc pe baza mâniei lui Dumnezeu, ar fi de neimaginat că ceea ce va veni în viitor cu mult mai îngrozitor prin împăratul nordului peste Israel şi Ierusalim nu va aparţine acestei mânii. Pe lângă aceasta în proroci ni se spune explicit, că împăratul nordului, asirianul, este unealta mâniei lui Dumnezeu (vezi de exemplu Isaia 10). Aceasta este răzbunarea lui Dumnezeu ca răspuns la primirea lui antihrist. Aşa cum primirea semnelor fiarei (a domnitorului mondial roman) atrage explicit după sine băutul paharului mâniei lui Dumnezeu. (Apocalipsa 14.10 „(14:10) va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi pucioasă înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.“).

De multe ori se consideră că necazul cel mare se referă la prigonirea credincioşilor. Şi este adevărat, că prigonirea este şi ea o formă de necaz, cu toate că lingvistic ea se deosebeşte de acesta, şi chiar şi credincioşii vor avea în viitor necaz, dar cuvântul are un câmp mult mai larg în înţelesul lui pentru toate formele de necaz pricinuite de diferite cauze. Astfel, „necazul cel mare” este judecata de pedepsire din partea lui Dumnezeu în mod deosebit pentru Israel, din cauza primirii lui antihrist, respectiv pentru lumea creştină din cauza decăderii ei de la El.

O analiză a folosirii cuvântului *tlipsis* (folosit în limba greacă pentru necaz / strâmtorare / întristare) confirmă acest înţeles.

> **Geneza 42.21:** Ei au zis atunci unul către altul: „Suntem într-adevăr vinovaţi faţă de fratele nostru; căci am văzut neliniştea sufletului lui când ne ruga şi nu l-am ascultat. De aceea vine

peste noi necazul acesta.

Înţelesul este aici: pedeapsă. Această istorie este de fapt un model despre ceea ce se va întâmpla în viitor cu rămăşiţa iudaică.

> **Deuteronom 28.53:** În asedierea şi în sărăcia în care te va aduce vrăjmaşul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor şi fiicelor tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-i va da.

Strâmtorare pentru Israel venită prin duşmani.

> **Deuteronom 28.57:** ... şi din cauza fătului ieşit dintre picioarele ei, şi a copiilor pe care-i va naşte, căci, ducând lipsă de toate, îi va mânca în ascuns, în timpul asedierii şi mizeriei în care vrăjmaşul tău te va aduce în cetăţile tale.

Strâmtorare pentru Israel venită prin duşmani.

> **Deuteronom 31.17:** În ziua aceea, mânia Mea se va aprinde împotriva lor şi îi voi părăsi şi-Mi voi ascunde faţa de ei. Şi ei vor fi sfâşiaţi şi o mulţime de rele şi de necazuri va cădea peste ei: şi atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele pentru că Dumnezeul Meu nu este în mijlocul meu?"

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

> **Judecători 10.14:** Duceţi-vă şi imploraţi pe dumnezeii pe care i-aţi ales; ei să vă salveze în timpul necazului vostru.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

> **2 Cronici 15.6:** ... un popor se lupta împotriva altui popor, o cetate împotriva altei cetăţi, pentru că Dumnezeu le tulbura cu tot felul de suferinţe.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva oamenilor.

2 Cronici 20.9: Dacă va veni peste noi sabia, judecata, ciuma sau foametea, şi noi ne vom înfăţişa înaintea casei acesteia şi înaintea Ta – căci Numele Tău este în casa aceasta – şi vom striga către Tine din mijlocul strâmtorării noastre, atunci Tu ne vei asculta şi ne vei mântui.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Psalmul 55.3: … din cauza glasului vrăjmaşului şi din cauza apăsării celui rău. Căci ei aruncă nelegiuire peste mine şi mă persecută cu mânie.

Necaz venit din partea păcătoşilor.

Psalmul 78.49: El Şi-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, furia, indignarea şi necazul: o mulţime de îngeri ai nenorocirii.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Psalmul 107.39: Sunt împuţinaţi şi apăsaţi prin asuprire, nenorocire şi suferinţă.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Proverbe 1.27: Când vă va cuprinde deodată groaza ca o furtună şi când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va veni peste voi necazul şi strâmtorarea.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu asupra batjocoritorilor.

Isaia 37.3: Şi i-au zis: „Aşa vorbeşte Ezechia: ‚Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă şi de insultă; căci copiii sunt aproape să se nască şi nu este putere pentru naştere.'"

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Şi această întâmplare este un model a ceea ce va avea loc în viitor.

> **Habacuc 3.16:** Am auzit şi trupul mi s-a cutremurat; buzele mi s-au înfiorat la acest glas, putrezirea mi-a intrat în oase şi tremur înăuntrul meu. Căci m-aş putea oare odihni în ziua necazului, când asupritorul se va ridica împotriva poporului?

Necaz prin atacul vrăjmaşului împotriva lui Israel.

> **Ţefania 1.15:** Ziua aceasta este o zi de mânie, o zi de necaz şi de suferinţă, o zi de ruină şi de nimicire, o zi de întuneric şi de negură, o zi de nori şi de întunecime.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

> **Faptele apostolilor 7.11:** Dar a venit o foamete peste toată ţara Egiptului şi Canaanului. Nevoia era mare şi părinţii noştri nu găseau hrană.

Strâmtorare prin foamete ca „judecată a lumii" – cei şapte ani de sărăcie sunt un model al necazului care va veni.

> **Romani 2.9:** Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva răului.

> **Romani 8.35:** Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strâmtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?

Necaz diferenţiat de prigoană.

> **2 Tesaloniceni 1.6:** Fiindcă Dumnezeu găseşte că este

drept să dea necaz celor care vă necăjesc.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva răului.

> **Apocalipsa 2.22:** Iată, o arunc bolnavă în pat; şi celor ce comit adulter cu ea, le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva bisericii apostate.

Pare foarte nenatural, dacă ar trebui să presupunem că „necazul cel mare", care este descris ca fiind ceva pe care lumea nu l-a trăit şi nici nu-l va mai trăi după aceea, că tocmai acest necaz nu revelează mânia lui Dumnezeu – şi dacă nu o revelează, ce este el atunci? Este o îngrădire, dacă noi limităm mânia lui Dumnezeu exclusiv la timpul de după venirea Domnului Isus, chiar dacă atunci are loc punctul culminant al mâniei lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt în Vechiul Testament şi în Noul Testament

Thomas Jettel scrie:

> Deci adepţii răpirii înainte de necazul cel mare afirmă, că Duhul Sfânt în ultimii trei ani şi jumătate (sau cu şapte ani) înainte de revenirea lui Hristos lucrează aşa cum a lucrat în Vechiul Testament, şi nu aşa cum a lucrat în epoca Bisericii lui Hristos. Căci în acest sens El nu va mai fi (aşa se spune). ***Dar Duhul nu a lucrat altfel în Vechiul Testament decât a lucrat în Noul Testament***. Diferenţa majoră în Noul Testament este aceea că în Vechiul Testament Duhul nu a fost permanent la fiecare sfânt în parte. În Vechiul Testament era posibil ca Duhul să fie luat pentru un timp de la sfântul „uns". Deci dacă după răpire Duhul rămâne numai un timp în cel credincios – ca în Vechiul Testament –, atunci Duhul Sfânt nu mai este puterea care „opreşte". Aşa învaţă doctrina răpirii

înainte de necazul cel mare. Dar dacă Duhul Sfânt este astăzi puterea care „opreşte”, atunci trebuie să deducem, că în Vechiul Testament El a fost la fel puterea care „opreşte”. Căci atât astăzi, cât şi atunci, „taina răutăţii” nu a ajuns să se desfăşoare pe deplin. Duhul Sfânt a oprit-o – atunci, ca şi acum. Dar dacă Duhul Sfânt în Vechiul Testament a fost puterea care „opreşte” şi acesta în ultimi trei ani şi jumătate (sau şapte ani) înainte de revenirea lui Hristos lucrează şi acţionează ca în timpul Vechiului Testament, atunci trebuie să deducem, că El va fi şi atunci puterea care opreşte! Drept urmare nu se poate afirma, că lucrarea Duhului (sau prezenţa Duhului) ar fi elementul decisiv, care va fi luat, pentru ca răutatea să poată ajunge la manifestare deplină în ultimii trei ani şi jumătate (sau şapte ani).

Este aceasta cu adevărat aşa? Întrebarea este, dacă Duhul nu a lucrat diferit în Vechiul Testament şi în Noul Testament. Dacă noi urmărim misiunea Duhului Sfânt prezentată în evanghelia după Ioan, atunci noi Îl vedem acolo ca Mângâietor, ca Apărător, ca Avocat, Conducător, şi aşa mai departe, şi Pavel vorbeşte despre El ca fiind arvuna în inimile noastre, cu care noi am fost pecetluiţi (2 Corinteni 1.22 „(1:22) care ne-a şi pecetluit şi a pus arvuna Duhului în inimile noastre.“). Au fost acestea misiunile Duhului Sfânt în Vechiul Testament? Deci dacă Duhul Sfânt în perioada Bisericii în mod evident are alte misiuni sau misiuni suplimentare decât în Vechiul Testament, de ce să nu fie o altă misiune şi aceea de a acţiona ca „Cel ce opreşte” (potrivit cu 2 Tesaloniceni 2)?

Şi chiar dacă oprirea nu este o misiune, ci numai o consecinţă a locuirii Sale pe pământ, atunci nu este nici o problemă să se creadă că atâta timp cât o Persoană a Dumnezeirii este pe pământ, judecata nu poate fi nicidecum exercitată. Cu toate că aceasta nu înseamnă că judecata trebuie să vină imediat când o Persoană a Dumnezeirii nu mai locuieşte pe pământ. În timpurile Vechiului Testament a avut loc odată o judecată asemănătoare, şi anume la potop, dar după aceea răul a evoluat iarăşi cu încetinitorul – vezi de exemplu Geneza 15.16 „(15:16) Şi în a patra generaţie se vor întoarce aici, pentru că nelegiuirea amoriţilor nu este încă deplină“.“. După aceea Dumnezeu a locuit iarăşi un timp pe pământ (în Locul Preasfânt în Templu între

heruvimi) şi apoi a fost Domnul Isus ca Om aici pe pământ – iarăşi o Persoană a Dumnezeirii. Şi chiar dacă la cruce s-a atins culmea răutăţii, totuşi Dumnezeu a dăruit timpul de har.

Asemănarea dintre Matei 24 şi 1 Tesaloniceni 4

Un argument al acelora, care cred că răpirea va avea loc după necazul cel mare este, că 1 Tesaloniceni 4 şi Matei 24 arată asemănării în descriere. La prima privire aceasta este adevărat, dar se trece cu vederea că apostolul are un „cuvânt al Domnului", aşa cum spune el în 1 Tesaloniceni 4. Aceasta înseamnă: apostolul a primit o revelaţie. El nu repetă cuvântul Domnului din Matei 24, ci revelează lucruri cu totul noi, care până atunci nu au fost cunoscute. Aceasta o confirmă şi 1 Corinteni 15.51 „(15:51) Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi,", unde se spune: „Iată, vă spun o *taină*[1]". Imediat după aceea Pavel vorbeşte în versetul următor despre răpirea „într-o clipă, într-o clipeală de ochi" şi despre transformarea noastră în aceeaşi clipă.

Răpirea, şi legată de ea învierea dintre morţi, precum şi transformarea acelora din toate timpurile din urmă care au crezut, a fost până atunci o taină şi total necunoscută. De aceea nu se poate considera ca de la sine înţeles că apostolul se referă aici la evenimentul venirii Domnului cu putere şi slavă mare. Dimpotrivă, el prezintă aici un aspect cu totul *nou*: venirea Domnului are loc în mod evident în două etape, şi anume în venirea *pentru* ai Săi (1 Tesaloniceni 4.15-18 „(4:15) (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; (4:16) pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; (4:17) apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. (4:18) Astfel încurajaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte.)") şi venirea *cu* ai Săi (1 Tesaloniceni 3.13 „(3:13) ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi!"). Venirea cu ai Săi nu era o taină, deoarece ea a fost anunţată, ca de exemplu în Zaharia 14.5 „(14:5) „Şi voi veţi fugi prin valea munţilor Mei, pentru că valea munţilor se va întinde până la Aţel; şi veţi fugi, cum aţi fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia,

împăratul lui Iuda“. Şi Domnul Dumnezeul meu va veni, şi toţi sfinţii împreună cu El.“.

Pe lângă asemănările din 1 Tesaloniceni 4 şi Matei 24 (nori, trâmbiţe, îngeri) sunt şi diferenţe esenţiale:

- În Matei 25.29.30 se arată explicit că venirea Domnului cu putere şi slavă mare are loc la scurt timp *după* ce are loc necazul cel mare; în 1 Tesaloniceni 4 nu citim nimic despre aceasta. Dimpotrivă, în capitolul 3 citim chiar că Domnul Isus va reveni şi va aduce cu El pe toţi sfinţii, aceasta înseamnă că credincioşii trebuie mai înainte să fi fost răpiţi la El.
- Dacă în 1 Tesaloniceni 4 şi 5 este o cronologie, atunci aceasta este, că mai întâi este amintită răpirea (capitolul 4) şi *abia după aceea* se vorbeşte despre „Ziua Domnului” (capitolul 5). În evanghelia după Matei 24 Domnul vorbeşte mai întâi despre necaz şi după aceea despre venirea în putere şi slavă mare. *Abia după aceea*, aşa cum cred unii, ar trebui El să vorbească nemijlocit despre răpire („unul va fi lăsat şi altul va fi luat”)?
- În Matei 24.30 „(24:30) Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare.“ Domnul s-ar arăta în timp ce toate seminţiile ţării se vor *bocii*. Conform cu 1 Tesaloniceni 4 Domnul va veni la o Biserică *îmbărbătată şi mângâiată,* care aşteaptă deja venirea Sa.
- În Matei 24.30,31 „(24:30) Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare. (24:31) Şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiţă şi vor strânge pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.“ Fiul Omului va reveni „pe norii cerului”, şi când El Îşi adună aleşii, El *îi strânge în Israel*, căci potrivit cu Zaharia 14.4 „(14:4) Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Şi muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit şi spre apus: – va fi o vale foarte mare; şi jumătate din munte se va retrage spre nord şi jumătate din el spre sud.“, Domnul la venirea Sa Îşi va pune picioarele pe Muntele Măslinilor. În 1 Tesaloniceni 4 se spune, dimpotrivă, că Domnul Isus nu ne va strânge pe pământ, ci *noi vom fi adunaţi la El în văzduh* (vezi şi 2 Tesaloniceni 2.1 „(2:1) Vă rugăm dar, fraţilor, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră împreună la El,“).

- În afară de aceasta, aleşii din Matei 24.31 „(24:31) Şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiţă şi vor strânge pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.“ vor fi adunaţi de către *îngeri*, în timp ce în 1 Tesaloniceni 4 Domnul Isus vine *personal* ca să ne ia la Sine (vezi şi Ioan 14).
- În Matei 24 se pare că *îngerii* sună cu trâmbiţa, ca să adune pe cei aleşi; în 1 Tesaloniceni 4 citim dimpotrivă, că *Domnul Isus Însuşi* „cu un strigăt de strângere laolaltă” (textual: un strigăt de poruncă) coboară cu „trâmbiţa lui Dumnezeu”. Aici se poate înţelege că Domnul Însuşi va suna cu trâmbiţa lui Dumnezeu.

Venirea Domnului pentru poporul Său *ceresc* şi revenirea Lui pentru poporul Său *pământesc* Israel au într-adevăr anumite asemănări. Dar revenirea pentru răpirea credincioşilor are o dimensiune mai profundă sau mai personală decât revenirea Sa pentru poporul Său pământesc: căci în timp ce credincioşii din perioada creştină vor fi luaţi în *casa Tatălui*, aleşii poporului iudeu vor fi strânşi *în Israel* (Ierusalim). Totodată se potriveşte chemării noastre cereşti, că noi ne întâlnim cu Domnul în văzduh, şi cu chemarea pământească, că Domnul vine la ei pe pământ.

Taina din Romani 11.25,26

Pentru răpirea înainte de necazul cel mare vorbeşte şi Roamni 11.25,26:

> **Romani 11.25,26:** Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine până va intra numărul deplin al neamurilor. Şi în felul acesta tot Israelul va fi mântuit.”

Abia după ce va intra numărul deplin al neamurilor, Dumnezeu reia legătura cu Israel. În mod deosebit ultimii săptămână-ani (7 ani) din Daniel 9 vor fi un timp de pregătire pentru Israel (vezi Apocalipsa 6-19), aşa că va fi trezită o rămăşiţă, care apoi va fi aşa de mare, că ea va reprezenta „tot Israelul”. Şi aici apostolul Pavel vorbeşte

despre o taină. Că Israel va fi restaurat, era demult cunoscut prin Vechiul Testament, dar *cum* se va atinge acest ţel, după ce a început epoca Bisericii, această taină o revelează apostolul aici în Romani 11. Mai întâi trebuie să intre numărul deplin al neamurilor, înainte ca „tot Israelul" să poată fi mântuit.

Momentul răpirii

Aceste diferenţe sunt în sine clare şi spun mult, dar după cum se ştie ele nu spun nimic despre cât timp va trece între cele două etape ale revenirii. Şi ca să mergem un pas mai departe, trebuie să ţinem seama că în Vechiul Testament Biserica era încă o taină şi ea nu se găseşte în scrierile profetice. Ea era o taină, „care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generaţii" (Efeseni 2.5). Astăzi este revelat, că taina voii lui Dumnezeu este, să aducă totul sub *un* Cap (Hristos), şi anume tot ce este în *ceruri*, şi tot ce este pe *pământ* (Efeseni 1.9 „(1:9) făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Şi-a propus-o în Sine Însuşi,"). Deci noi ştim că Dumnezeu avea un plan pentru acest pământ (care a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor; vezi Psalmul 8), şi acest plan va fi împlinit când Hristos va domni în Împărăţia de o mie de ani a păcii, mai exact spus, în „administrarea plinătăţii timpurilor" (Efeseni 1.10), aici însă este aşa, că Hristos va avea un trup, care ca şi Cap peste toate, din cer va domni şi stăpâni împreună cu El (Efeseni 1.19-22 „(1:19) şi ce este nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, (1:20) care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morţi, şi L-a aşezat la dreapta Sa, în cele cereşti, (1:21) mai presus de orice stăpânire şi autoritate şi putere şi domnie şi de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor; (1:22) şi a pus toate sub picioarele Lui şi L-a dat Cap peste toate, Adunării,").

Dacă noi diferenţiem bine aceste lucruri şi ne gândim că Duhul Sfânt numeşte necazul cel mare ca „necaz pentru Iacov" şi necaz pentru „poporul lui Daniel" (Ieremia 30.7; Daniel 12.1 „(12:1) Şi, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o naţiune, până în timpul acela. Şi, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte."), în timp ce Mihail, prinţul cel mare, va apărea, „cel care stă pentru copiii poporului tău (pentru poporul lui Daniel)" – cum ne putem noi atunci imagina că Adunarea/Biserica trebuie să treacă prin acest necaz? În afară de aceasta pentru noi nu stă arhanghelul

Mihail, ci Domnul Însuşi va veni ca să ne ia la Sine. El vine într-adevăr cu strigăt poruncitor şi vocea unui arhanghel, dar El vine personal!

Ce mutare de şah hermeneutică ne permite să confundăm atât de mult aceste două destinări şi chemări – ale Adunării/Biserici şi ale lui Israel? Putem noi crede că Domnul Isus a pregătit *poporul Său pământesc* prin proroci cu multe detalii pentru acest timp greu şi pentru *poporul Său ceresc* nu spune nici un cuvânt despre o catastrofă de o aşa dimensiune? Putem noi crede că apostolul Pavel, care în mod deosebit a revelat adevărul despre Biserică şi a luptat zi şi noapte în rugăciune pentru ea, nu a amintit în nici un loc acest necaz, în afară probabil de 2 Tesaloniceni 2? Însă şi aici se poate înţelege, că el aici porneşte de la faptul că Biserica a fost deja adunată la Domnul Isus în cer (2 Tesaloniceni 2.1 „(2:1) Vă rugăm dar, fraţilor, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră împreună la El,“), înainte să năvălească decăderea pe pământ.

Dacă cercetăm amănunţit chemarea lui Israel şi chemarea Bisericii, atunci nu ne putem imagina, cum pot să stea una lângă alta aşa diferenţe mari în cele două chemări. Unii pleacă în toată lumea, vestesc „Evanghelia Împărăţiei” (Matei 24.14), vestesc Împărăţia ca fiind apropiată şi pregătesc pe oameni pentru o Împărăţie pământească, ca şi Domnul Isus la începutul lucrării Sale (Matei 4.17 „(4:17) De atunci a început Isus să predice şi să spună: „Pocăiţi-vă, pentru că s-a apropiat Împărăţia cerurilor“.“); şi ceilalţi predică „Evanghelia slavei preafericitului Dumnezeu”, pe Omul Hristos glorificat în cer şi că noi suntem uniţi cu acest Om în cer ca şi cetăţeni ai cerului. Aşteptarea unuia este îndreptată spre pământ şi aşteptările celuilalt sunt îndreptate în sus, unde este Hristos (Coloseni 3.1,2 „(3:1) Deci, dacă aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus, unde Hristos este aşezat la dreapta lui Dumnezeu: (3:2) gândiţi la cele de sus, nu la cele de pe pământ,“). Unii aşteaptă o Împărăţie pe pământ, alţii Casa Tatălui.

Dacă nu diferenţiem nădejdile şi făgăduinţele lui Israel şi ale Biserici, atunci ori anulăm poporului Israel nădejdile şi făgăduinţele lor, ori noi coborâm nădejdile Biserici la nivelul iudaic, la nădejdi pământeşti. John Nelson Darby a scris pe drept:

> Dacă nădejdile lor (ale iudeilor) erau nădejdile Bisericii şi

dacă starea lor spirituală era aceeaşi ca şi starea noastră spirituală, atunci nădejdile lor nu s-au împlinit, ci au fost înşelaţi. Sau (şi cititorul să ia bine seama la aceasta) dacă nădejdile lor nu sunt nădejdile Bisericii, atunci nădejdile noastre sunt coborâte la nivelul nădejdilor iudaice pământeşti şi temporale. Acest ţel mare îl urmăreşte vrăjmaşul cu acest plan, căci fără îndoială este vorba de activitatea intensă a vrăjmaşului. Dacă noi tăgăduim o rămăşiţă iudaică clară şi bine delimitată, care are o credinţă iudaică şi nădejdi iudaice şi se bazează pe făgăduinţe iudaice, atunci aceasta coboară Biserica pe acest nivel. Prin aceasta tăgăduim valoarea şi puterea binecuvântărilor spirituale din locurile cereşti în Hristos, şi locul trupului lui Hristos în legătură cu El se pierde. Tocmai aceasta face ca această problemă să fie aşa de importantă pentru creştini. Ţelul mare al duşmanului este să tăgăduiască şi să distrugă credinţa veritabilă a Biserici şi să dea la o parte Biserica însăşi. Aceasta vrea el să obţină, prin aceea că tăgăduieşte răpirea credincioşilor înaintea arătării Domnului, şi, drept consecinţă, neagă o rămăşiţă iudaică clară şi bine definită, cu speranţe iudaice şi cu evlavii iudaice. În nici un caz nu vreau să afirm că toţi cei care au alunecat în acest sistem, intenţionează aceasta sau că sunt conştienţi de urmări, dacă tăgăduiesc că răpirea credincioşilor are loc înainte de arătarea Domnului şi tăgăduiesc rămăşiţa iudaică. Dar efectul are totuşi loc, şi este spre pierderea lor, cu toate că ei nu au intenţionat aceasta. Ei sunt înşelaţi de vrăjmaş; cu toate că ei înşişi nicidecum nu au intenţia ca prin vrăjmaş să înşele pe cititorii lor şi să-i ducă în rătăcire (*Collected Writings*, V. 11, pag. 122).

Uneori se spune, că aceste două chemări au putut merge împreună în timpul dintre anii 30 şi 70 după Hristos. Acesta este însă un argument slab, deoarece după omorârea cu pietre a lui Ştefan, Dumnezeu a încetat complet să mai transmită un mesaj special poporului Israel (compară Faptele Apostolilor 3.19-26; Faptele Apostolilor 7). Niciodată nu au fost transmise simultan două chemări diferite şi ele nu au fost recunoscute de Dumnezeu. Dimpotrivă, Pavel a venit ca „vas ales” (Faptele Apostolilor 9.15) abia după

omorârea cu pietre a lui Ştefan. Caracterul ceresc al Biserici nu a fost vestit mai înainte.

Mărturia cărţii Apocalipsa

Şi ca şi cum aceste argumente nu ar fi suficiente, studiul cărţii Apocalipsa se potriveşte pe deplin în tabloul prezentat mai înainte, când acolo în primele trei capitole mereu se vorbeşte despre Biserică; cuvântul „Biserică" se întâlneşte de 19 ori. Apoi începând cu capitolul 4 se descrie o scenă cerească şi de la capitolul 6 până la capitolul 18 se descriu judecăţile grele ale mâniei lui Dumnezeu, care vor veni peste pământul acesta. Tocmai în această fază (capitolele 6-18) a cărţii Apocalipsa nu citim nici măcar o singură dată despre Biserică, numai în tabloul celor 24 de bătrâni, care sunt văzuţi în cer. Da, cuvântul „Biserică" nu se întâlneşte nici măcar o singură dată. În contrast cu aceasta însă se fac unele referiri la locuri din Vechiul Testament şi sunt amintite cele 12 seminţii ale lui Israel (Apocalipsa 7), ceva cu totul neobişnuit pentru scrierile lui Ioan. Abia după vărsarea mâniei lui Dumnezeu şi după judecăţi apare iarăşi Biserica în tabloul miresei şi a Ierusalimului ceresc şi nou (capitolele 19-21). Trebuie noi să credem, că toate acestea au fost scrise la pură întâmplare? Sau a fost călăuzit conştient aşa de Duhul lui Dumnezeu? Nu trebuie noi să tragem din aceasta concluzia logică că din constatarea biblică nu se poate spune că răpirea şi venirea cu putere şi slavă mare sunt una şi acelaşi lucru şi că *cel puţin timpul necazului cel mare* este între aceste două evenimente? Nu este aceasta şi diferenţa între venirea Domnului, când El vine pentru poporul Israel ca „Soare al dreptăţii" (Maleahi 3.20) şi ca „Luceafărul strălucitor de dimineaţă" (Apocalipsa 22.16), când El vine pentru Biserică? Nici în Ioan 14.3 „(14:3) şi, dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, vin din nou şi vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." şi nici în Apocalipsa 22.20 „(22:20) Cel care mărturiseşte acestea spune: „Da, Eu vin curând!" Amin! Vino, Doamne Isuse!" nu ni se relatează că înainte de venirea Domnului trebuie să aibă loc anumite lucruri. Venirea Domnului pentru Biserică este posibil să aibă loc în orice moment. Duhul şi Mireasa strigă: Vino! Şi răspunsul la acest strigăt este: Da, Eu vin curând! (compară cu Apocalipsa 22.17-20 „(22:17) Şi Duhul şi Mireasa spun: „Vino!" Şi cine aude să spună: „Vino!" Şi cine însetează să vină; şi cine vrea să ia apa vieţii fără plată. (22:18) Eu mărturisesc oricui aude cuvintele profeţiei cărţii acesteia: dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi

va adăuga plăgile scrise în această carte. (22:19) Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii profeţiei acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieţii şi din cetatea cea sfântă, cele scrise în această carte. (22:20) Cel care mărturiseşte acestea spune: „Da, Eu vin curând!“ Amin! Vino, Doamne Isuse!“).

Adnotare

[1] O taină este totdeauna în Noul Testament ceva, care în Vechiul Testament nu a fost revelat. Vezi Matei 13.11 „(13:11) Iar El, răspunzând, le-a spus: „Pentru că vouă vă este dat să cunoaşteţi tainele Împărăţiei cerurilor, dar lor nu le este dat;“; Efeseni 1.9; 3.9; 6.19 „(1:9) făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Şi-a propus-o în Sine Însuşi,“ „(3:9) şi să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate,“ „(6:19) şi pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei,“; Coloseni 1.26 „(1:26) taina cea ascunsă din veacuri şi din generaţii, dar arătată acum sfinţilor Săi,“; Romani 11.25; 16.25 „(11:25) Pentru că nu doresc să nu ştiţi, fraţilor, taina aceasta, ca să nu fiţi înţelepţi în voi înşivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea naţiunilor;“ „(16:25) Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea şi predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ţinute ascunsă timp de veacuri,“; 1 Timotei 3.16 „(3:16) Şi cu adevărat, mare este taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptăţit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între naţiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie“.“.

Tradus de la: Warum ich an eine Entrueckung vor der Drangsal glaube

Traducere: Ion Simionescu